

Prædiken 18. søndag efter trinitatis

v/ Mikkel Flor

Lidt længere henne i Johannes' 15ende kapitel, som er teksten til i dag - den 18. søndag efter trinitatis - læser vi: "Dette er mit bud at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer. Større kærlighed har ingen end den der sætter livet til for sine venner."

Mon vi kan nå? Altså - hvis vi stiller os helt op på tærne og strækker os så langt vi kan. Mon vi så kan nå den nederste gren på dette vidunderlige træ - vintræet som vokser lige ud af Frelseren Jesus Kristus med rod i himlen? Måske er det nødvendigt at hente en stige. Og alligevel ville det nok ikke nytte noget. Det hele sker jo i hjertet. Denne store muskel, som pumper livet rundt i kroppen. Men i overført betydning - er det igen Jesus - det er ham - hjertet der banker *for* os - og ham - der ønsker at vores hjerte også skal banke. Banke ligesom hans. Jesus der banker i vores hjerte. Jesus i hjertet. Hjertebønnen.

"Herre Jesus Kristus - Guds søn - forbarm dig over mig."
Denne bøn er blevet gentaget i det uendelige rundt omkring i verden på forskellige måder. Hvor åndedrag og hjerterytmne inddrages. Og så ordene på græsk i den korte version - kyrie eleison - kyrie eleison - kyrie eleison - Herre - forbarm dig. Herre - forbarm dig. Herre - forbarm dig over mig, arme synder.

Og hvorfor - jo - siden man har holdt fast i denne lille og enkle bøn - så må det jo betyde - at den virker. Erfaringen er jo at vi mennesker har lidt svært ved det. Det der religiøse noget. Derfor er rytmer og gentagelser så vigtige. Herre forbarm dig - Kristus forbarm dig. Vi forsager Djævelen og alle...

Når Jesus siger: ”Den som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt.” - så menes det bogstaveligt. Altid at have ham i baghovedet, hvor end du går eller står. For uden ham kan vi intet. Skilt fra ham kan vi intet gøre.

Men passer det nu også - det han siger?! For har jeg måske ikke lige malet huset? Og arbejdet i 8 timer. Været ude at købe aftensmad og passet børn indtil, de skulle i seng?! Er det da - ikke noget?! Jeg har da lavet en hel masse ting. Det er først nu at jeg får tid til at sætte mig ned og endelig kunne slappe af efter en laaaang dag. Åh jo - travlt og fuld fart hele vejen igennem. Kun tanke på det nære og lige for.

Men ak - det er ikke den frugt Herren taler om. Og så er vi ikke engang nået til grenen endnu. Den nederste gren på træet. For den kan vi stadig ikke nå. Heller ikke med stigen. Nej - himmeriget er inden i os. Vintræet er inde i os. Og det vokser ikke før, vi begynder at interessere os for det. Fint nok med dåben. Ja, vi er medlem. Og genfødt. Men det er så længe siden. Og ofte har vi ladet stå til. Måske skal vi indpodes igen. Der skal skæres et bestemt snit - og så på med grenen. Og det snit er en tilstand. En slags sindstilstand - en tankerække - en måde at tænke på. Det er det Jesus - forsøger at lære os. Hans tale er jaja og nejnej. Her findes ingen kompromiser - eller undskyldninger. Det er hårdt og lige på. Og oven i det hele overøser han os tilmed - med sin ufattelige og ubetingede

kærlighed. - Men du er da nødt til at række hånden ud - er du ikke?! Tænker du at han gør det hele for dig - at du kan sidde tilbagelænet i sofaen og vente på at han kommer. Kaffen i den ene hånd og fjernbetjeningen i den anden. Hey - hvor bliver du af?!

Altså Gud er jo også menneske - han kender os som sin egen baglumme. Han har prøvet det hele og så endnu mere. Han skabte os i sit billede og indblæste ånden i os. Og det er den ånd - den dyrebare ånd - vi bærer på hele livet - også selvom vi ikke gør noget ved den - bruger den - lader den vokse - hengiver os - selvforglemmende for kærlighedens skyld. At sætte livet til for sine venner. Eller blot glemme sig selv - bare nogle få minutter. ”Bliv i min kærlighed så længe du kan - og når du falder af - hop op igen. Hold fast, bor hænderne i min manke.”

Ja, jeg ved ikke - skal en prædiken være lang eller kort? Nogle gange er den for lang - andre for kort. Mon ikke det er indholdet der tæller - om man kan bruge noget. Og Jesus hælder gratis guldgrube ud over os - imens vi lige bøjer os forover - for at samle et eller andet op. Eller også var vi distraherede og så et andet sted hen, da han rakte hånden ud. For den hånd er altid strakt ud - den tager altid imod - ligeegyldigt, hvor tåbeligt vi end opfører os.

Så hvad er frugten? Den frugt der tales om - at bære frugt, tyve fold eller 100 fold. Det er en frugt der hverken købes eller sælges. En åndens frugt. Og det er måske det allermest uhyggelige af det hele. For det meste har vi slet ikke brug for den frugt. Ved end ikke, hvad det er. For hvad kan man dog bruge den til?! Ikke til noget som helst. For vi har glemt, hvor

vi kommer fra og hvorfor vi er her. Livet er en lige linie - fuld smæk på drengen derudaf - lige indtil vi dør.

Og dog. Indimellem husker vi vist noget. De skønneste stunder og de værste stunder kommer begge fra himlen. Det hele kommer ovenfra. Gud giver og Gud ta'r. Selvfølgelig vil vi helst have de gode stunder. Men får - om vi vil det eller ej - begge dele. For at vi skal forstå. Og det er rigtig besynderligt. Men der er altså noget bagved - og det er det vi skal tage med ind i vores arbejdsomme og travle liv. Nu og her - imens vi stadig befinder os på jorden - endnu har tid. Give det en tanke indimellem, helst tit - og langsomt vokse ind i det usynliges rige, det åndens rige Jesus den kærlige frelser - til stadighed og vedblivende tilbyder os.

”Du lille menneske - åben nu den mund - og få den mad der slukker al sult og får dig til stræbe efter mere.” Kærlighed får ingen for meget af - vel?! Og Jesus er din ven - ligesom Gud er den altfavnende far.

Amen